

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-176/12

Association de médiation sociale
v.
Union locale des syndicats CGT a další

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour de cassation (Francie)]

„Sociální politika — Směrnice 2002/14/ES — Listina základních práv Evropské unie — Článek 27 — Zřízení orgánů zastupujících zaměstnance vázané na určité prahové hodnoty pro počet zaměstnaných zaměstnanců — Stanovení prahových hodnot — Vnitrostátní právní úprava, která je v rozporu s unijním právem — Úloha vnitrostátního soudu“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 15. ledna 2014

1. *Sociální politika — Informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci — Směrnice 2002/14 — Oblast působnosti — Stanovení prahových hodnot pro počet zaměstnaných zaměstnanců — Vnitrostátní právní úprava, která z uvedeného stanovení vylučuje určitou kategorii zaměstnanců — Nepřípustnost*

(Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14, čl. 3 odst. 1)

2. *Sociální politika — Informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci — Směrnice 2002/14 — Článek 3 odst. 1 — Přímý účinek — Možnost dovolávat se směrnice vůči jednotlivci — Neexistence*

(Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14, čl. 3 odst. 1)

3. *Sociální politika — Informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci — Směrnice 2002/14 — Článek 3 odst. 1 — Povinnosti vnitrostátního soudu — Povinnost vykládat vnitrostátní právní úpravu v souladu s unijním právem — Meze — Dodržování obecných právních zásad — Výklad vnitrostátního práva contra legem*

(Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14, čl. 3 odst. 1)

4. *Základní práva — Listina základních práv Evropské unie — Právo pracovníka na informování a na projednávání v podniku — Uplatnitelnost ve sporu mezi jednotlivci, aby bylo vyloučeno použití vnitrostátního ustanovení, které není v souladu se směrnicí 2002/14 — Vyloučení — Případná povinnost dotyčného členského státu nahradit škodu způsobenou jednotlivcům z důvodu neslučitelnosti vnitrostátního práva s unijním právem*

(Listina základních práv Evropské unie, článek 27; směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14, čl. 3 odst. 1)

1. Článek 3 odst. 1 směrnice 2002/14, kterou se stanoví obecný rámec pro informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci v Evropském společenství, musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu ustanovení, které vylučuje zaměstnance, s nimiž jsou uzavřeny asistované smlouvy, ze stanovení počtu zaměstnanců podniku v rámci stanovení zákonných prahových hodnot pro zřízení orgánů zastupujících zaměstnance.

Je pravda, že podpora zaměstnanosti představuje legitimní cíl sociální politiky a členské státy mají široký prostor pro uvážení při volbě opatření k dosažení svých cílů v oblasti sociální politiky, avšak tento prostor pro uvážení nemůže vést k tomu, že by uplatnění určité základní zásady unijního práva nebo ustanovení téhož práva bylo zbaveno své podstaty.

(viz body 26, 27, 29)

2. Článek 3 odst. 1 směrnice 2002/14, kterou se stanoví obecný rámec pro informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci v Evropském společenství, splňuje podmínky požadované k tomu, aby zakládal přímý účinek. Uvedená směrnice sice ponechává členským státům určitý prostor pro uvážení, neboť nestanoví způsob, jakým mají tyto členské státy zohlednit zaměstnance spadající do jejího rozsahu působnosti při stanovení prahových hodnot pro počet zaměstnaných zaměstnanců, avšak tato okolnost nemá vliv na přesnou a bezpodmínečnou povahu povinnosti, stanovené v tomto článku, nevyloučit z uvedeného stanovení určitou kategorii osob, které původně patřily do rámce osob, které je třeba vzít v úvahu.

Nicméně i jasné, přesné a bezpodmínečné ustanovení směrnice, která má přiznat práva nebo uložit povinnosti jednotlivcům, nemůže být jako takové uplatňováno v rámci sporu probíhajícího výlučně mezi jednotlivci.

(viz body 33–36)

3. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 38–40)

4. Článek 27 Listiny základních práv Evropské unie musí být samostatně nebo ve spojení s ustanoveními směrnice 2002/14, kterou se stanoví obecný rámec pro informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci v Evropském společenství, vykládán v tom smyslu, že ukáže-li se, že vnitrostátní ustanovení provádějící tuto směrnici je neslučitelné s unijním právem, nelze se tohoto článku Listiny dovolávat ve sporu mezi jednotlivci s cílem, aby vnitrostátní ustanovení, které je v rozporu s unijním právem, nebylo použito.

Ze znění článku 27 Listiny totiž jasně vyplývá, že aby měl tento článek plný účinek, musí být upřesněn ustanoveními unijního nebo vnitrostátního práva. V tomto ohledu zákaz stanovený v čl. 3 odst. 1 směrnice 2002/14 a určený členským státům, aby ze stanovení počtu zaměstnanců podniku vyloučily určitou kategorii zaměstnanců, kteří původně patřili mezi osoby, které je třeba při uvedeném stanovení počtu zohlednit, nelze dovést jakožto přímo použitelné právní pravidlo ze znění článku 27 Listiny ani z vysvětlení k uvedenému článku. Článku 27 Listiny se tudíž ve sporu mezi jednotlivci nelze jako takového dovolávat k učinění závěru, že vnitrostátní ustanovení, které není v souladu se směrnicí 2002/14, nesmí být použito. Toto zjištění nemůže vyvrátit článek 27 Listiny ve spojení s ustanoveními směrnice 2002/14, protože pokud uvedený článek nestačí sám o sobě k tomu, aby bylo jednotlivcům přiznáno právo uplatnitelné jako takové, nemůže tomu být jinak v případě tohoto článku ve spojení s ustanoveními uvedené směrnice.

Účastník řízení poškozený neslučitelností vnitrostátního práva s unijním právem by se však mohl dovolávat rozsudku ze dne 19. listopadu 1991, Francovich a další (C-6/90 a C-9/90), aby případně dosáhl náhrady utrpěné škody.

(viz body 45, 46, 48–50 a výrok)